

Коего днесъ въ свѣта е първо господарство!»

Свинята свинскы отговаря: — «Хъ, почакай!

До толкозь пѣкъ и ты не го протакай (*):

Не видѣхъ никакво богатство, слава;

Тамъ сичко — калъ и смрадъ, Богъ да не дава!

Зурлата ми и азъ знамъ

Какво с' истеглихмы тамъ!!

Изровихъ, не оставихъ здраво мѣсто въ двора,

Добро азъ не намѣрихъ въ тѣзи хѡра....»

Не щж азъ никого д' обидѣхъ,

Но що да кажешъ, като видѣхъ,

Че има и таквизъ лица

(Ужъ хѡра, а съ свинскы сѣрца),

Които критикуватъ сичко на свѣта,

Кат' тѣзи тукъ свинья въ смѣта!

(Изъ Крылова, басня XVI.)

Подобно можемъ да земнемъ за примѣръ на прекрасно олицетвореніе и хороводната народна пѣсенчица (**):

Здравко и Босилко.

Провыкиналъ са ѣ здравко отъ планины,

Здравко, горка былка, миризлива:

«Ахъ! що не дождѣт момы да ма берѣтъ,

«Или сѣ са Босилку предали?

«Босилко е веднѣждъ прѣзъ лѣтото,

«Пѣкъ ази съмъ и зимѣ и лѣтъ;

«Зимѣ сѣдѣхъ подъ дебела снѣга,

«Лѣтъ стоѣхъ подъ дебела сѣнка.»

(*) Намѣсто: не го прекалявай.

(**) Слушана у единъ Монахъ отъ Гложанскыя мѣнастырь, близу при Тетевень.